δώσουν ὅλον τὸ φράγματους, ἐὰν δύείσκετο πανὰς ἱμπειρος καὶ μαθημπικὸς ἰα
φερὸς νὰ δίωάται, νὰ τοὺς δώσητιλὺ πεθουμᾶλι ἔχασι. ἔστι γιεὺ δύείσκεσθε εἰ
ταιούτιλο δεινλὲ ἀσθένειαν. μὴ λυπᾶσθε. ὅπ ἔχομὲν ἕνα σοφώτατον ἰατρὸν παν
τὸν εὔσπλαγχνον καὶ παράγαθον, ὁποῦ θεραπεύει μὲ ἕνα λόγον ἐν δύκολιδω
ρεάτ καὶ χάρειτα, αὐτλὺ καὶ πᾶσαν ἄλλιν σωματικλὺν καὶ ψυχικλὺν ἀσθένει
χωρεὶς καιεγοῦ διωρίαν. καὶ ἄργητα. καὶ δίχος ἰατρικὰ φάρμακα καὶ δίαφορα λι
ταινα. μόνον μὲ τὸ θέλον αὐτοῦ νεῦμα καὶ παντοδυνάμον δυνάμιν. διώκει τὰ πι
νηρὰ πεθύματα. φωτίζει τυφλούς. ἰᾶται νοσήματα ἀνιάτρευτα. νεκροὺς
ἀνασένει. λεπροὺς καθαρίζει. καὶ ἐπερεὶ πάιτα ὅσα θέλει καὶ βούλεται.
ὡς δισπότης τῆς οἰκουμένης καὶ βασιλεὺς παντεξούσιος. καθὼς ἠκούσατε εἰς
τοὺς προγεγραμμένους λογους. καὶ τόρα πάλιν ἠμπορεῖτε, νὰ πιωθῆτε
μὲ τὸ παρὸν τοῦ ἱεροῦ διαγγελίου διήγημαν. καὶ ἀκούσατε νὰ λάβητε μεγίσλιν ὠ
φέλειαν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγλύτεν ἐν τῷ ἐγγίζειν τὸν Ἰησοῦν εἰς Ἱεριχῶ. καὶ ἰδοὺ τυφλὸς τις
ἐκάθητο παρὰ τλὺν ὁδὸν προσαιτῶν· ἀκούσας δὲ ὄχλου δίαπερνῶντος ἐπλη
θαίνετο τί ἤτο τοῦτο; ὁ κύριος ἐπροσκύνησε πάντοτε εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν τῆς Ἰουδαίας, δι
εαπερίβωτας πᾶσαν νόσον καὶ μαλάδειαν καὶ κυριεύοντας μετὰ ἐκοίαν καὶ μὲ ἐκπα
ράδοξα θαύματα ὁποῦ ἔκαμνεν ἔτσι δηλαδὴ τλὺν δίδασκαλείαν του. καὶ ὑπῆρχεν
φορὲς τλὺν τῆς ἀληθείας ὄπτιγασιν. ὅτι σωμήθειαν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι, νὰ πι
στεύουσιν καὶ νὰ πιστεύουν εἰς τὰ ἔργα θειοτερα, παρὰ εἰς τὰ λόγια. διοχά
μενος οὖν εἰς τὰ κάτρη τῆς Ἰουδαίας ὁ κύριος, ἔφθασεν εἰς τλὺν Ἱεριχῶ. ἡ ὁπία ἦτα
μίαν χαναναίων μητρόπολις. πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος. τλὺν ὁπίαν ὁ Ἰησοῦς
τὸ ναυῆ, ὅταν ἐπολέμα τοὺς ἀλλοφύλους ἐνίκησεν εἰς τλὺν ὁποίαν ἦλθε πάλιν τόρα ὁ
ἀληθινὸς Ἰησοῦς, νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τλὺν πλάνλιν τῆς ἀσεβείας αὐτλὺν τλὺν χιμάλω
τον. καὶ νὰ προσδέχθῃ τλὺν καταφρονεμένην καὶ ἄσημον. ἀπὸ τλὺν πάλιν αὐτλὺν. ἦτον
καὶ ἡ πόρτα ῥαπτὰ, ἤτις ἐδέχθη τοὺς κατασκόπους, ὁποῦ ἔστειλεν ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς τὸ ναυῆ
κατασκόπους, καὶ τοὺς ἔκρυψε· καθὼς οὐδὲ ἔφθασεν ἐκεῖ πλησίον ὁ κύριος, ἀκο
λουθοῦντας τον καὶ λαὸς πολὺς διὰ τὰ πολλὰ θαυμάσια, ὁποῦ ἔκαμνεν, ἐκάθητο εἰς
τὸν δρόμον ἕνας τυφλὸς ζήπουλας. καὶ ἀκούσας τλὺν παραχλὺν τοῦ ὄχλου καὶ θόρυβον,
ἠρώτησε πόσοι. καὶ τὸ ἐπάσιε. ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ ναζωραῖος ἐπέρνα. ταῦτα ἀκούσα
ντας ὁ τυφλὸς ἐχάρηκεν. ἐπειδὴ ἤξερεν ἀξιακοῦς, πῶς ἔκαμε πολλὰ θαύματα. καὶ
πῶς δίωτας πᾶσι θέλει θεραπεύσει καὶ αὐτόν. καθὼς καὶ ἄλλους πολλοὺς ἰατρεύσην,
ἤρχισε νὰ φωνάζῃ τοιαῦτα λεγωτας. Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Δαβίδ, ἐλέησόν με ὁδὲ κύριος
ἔπρεπε ἀκόμι, θέλεις νὰ σοῦ κάμω; ἄνθρωπε; τί ζητᾷς ἀπὸ ἐνα, ὁποῦ δύνασαι ἐ
μπροσθίτ, δίνει ἐκεῖνος πάντοτε κλίνη χεῖρα τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀναβλέψῃ· ὁ δὲ τυφλὸς ἐκαλεῖ δεύτε
μβρος μὲ χᾶμα ἐπάνω, καὶ ἔλεγε· βίλωνα ἀναβλέψω. δίσποτα. δὲν ἔζήτησε τίποτε
τα εἰκεῖνη καὶ δίτυλὴς χαρεσίαν ἢ χρυσὸν, ἢ ἀργύριον. τοσφᾶς ἢ σκεπασμάτα,
ἄλλο παράμικρον· καθὼς ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἐχρῶνε, καὶ ἐδωκεῖτο νὰ τὸ δώσῃ καὶ
αὐτὸς

Τοῦ ΑΥΚΑ.

αὐτὸ ὁ κύριος ὁποῦ δίδει τὰ πάντα καὶ τρεφει ἅπαντας. ἀλλὰ μόνον ἔλεγε. κύριε
θέλω νὰ ἰδῶ τὸ φῶς τὸ παυποθητον. τὸ ὁποῖον ἄλλος νὰ μοῦ δώσῃ δὲν δυνᾶται. ὅτι
μόνον τὸ Θεοῦ εἶναι. ἤθελον νὰ ἐλέγῃ, καὶ τὰ σύζῃ ἔστις βούλεται. δίατὶ τὸ τοσαυτο, πῶς
καὶ προσκυνῶτας ὡς δισπότιν καὶ δέομαι καὶ ὑὸν Δαβὶδ ὀνομάζωσι, πεδωτας
βέβαια, ὅτι ἰσὺ εἶσαι ὁ προσδοκώμενος ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβίδ. καὶ ἦλθες νὰ σώ
σῃς τὸ γλύκασμας δίδυσπλαγχνίαν ἀμέτριτον. ἔτι δὲ καὶ μὲ ἄλλον τρόπον ὁ τυφλὸς
ὑὸν Δαβὶδ αὐτὸν ἐπωνόμασεν. ἐπειδὴ τοῦτο τὸ ὄνομα εἶχασιν οἱ ἑβραῖοι. τίμιον κατα
πολλὰ καὶ σεβάσμιον. καὶ οἱ προφῆται ὅσους, βασιλεῖς ἤθελαν νὰ τιμήσουν εἴτε
τοὺς ὠνόμαζαν. ἐπειδὴ γοῦν καὶ ὁ τυφλὸς ἀνεθράφη εἰς τοὺς ἑβραίους, ἤξυρε πῶς
ἔστο τὸ γλύκος τοῦ Δαβὶδ ὁ Χεισὸς ἔρχεται. καὶ δίατοῦτο εἶπε τὰ ἄνωθεν. καὶ δίατοῦτο
σώτε πῶς ἦτον ὑὸς Θεοῦ ὲκ τῆς ἁγίας καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας γλυκηθεὶς δὲν εἶπε
προσκαλεστε τὸν Θεὸν, ἢ δισπότην, ἀλλὰ ἐλέησον. ὅθεν κατὰ τλὺν πίστιν ὁποῦ εἶχεν,
ἔλαβε τλὺν ἴασιν. οἱ δὲ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἐπεπιωμᾶ, ἵ ασιω
πήσῃ. αὐτὸς δὲ μᾶλλον ἔκραζεν. υἱὲ Δαβὶδ Ἰησοῦ ἐλεήσοντις. ψυχλὺν ἔχε θερμο
τάτλιν καὶ ζέουσαν. ὅθεν προσασόμενος νὰ σιωπήσῃ, ἐφώναζε πολυασοτερα. καὶ
δίατοῦτο ἠξιώθηνὰ πλησιάσῃ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὁ κύριος, νὰ τοῦ δώσῃ ὅπου ὁποῦ
ἐζήτησε. καὶ σαθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἐπροσταξε νὰ τὸν φέρωσι πλησιον, καὶ λέγειτου. τί θέ
λεις νὰ σοῦ κάμω; ὁ δὲ εἶπε. θέλω νὰ ἀναβλέψω. ἤξυρεν ὁ δισπότης τί ἤθελε
ἀλλὰ δίατὶ νὰ μὴ κρύψουν ὅπως ὅτι ἄλλο ἤθελε, καὶ ἄλλο τοῦδωκεν. ἐπειδὴ καὶ δίατὶ
ἐγνωρίσουν οἱ παρόντες τλὺν πίστιν τοῦ τυφλοῦ. δίατοῦτο τὸν ἠρώτησεν. ἔπειτα τί εἶπε.
θέλεις νὰ ἀναβλέψῃς, ἀνάβλεψον. καὶ ἀκούσας τοῦτο χρῆμα ἀνέβλεψε. θεωρῶν
τας τλὺν σωτήριαν καρπὸν τῆς πίστεως. ὅθεν καὶ ὁ δεσπότης ἐμαρτύρησε λέγωτας.
ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσεν, ἀποδείχνωντας μὲ τοῦτα τὰ λόγια ὅτι ὁ τυφλὸς ἦτον ἄξιος
τῆς θεραπείας του, καὶ τοιούτου φέλητε θαυμασιουργήματος. διόπερ καθὼς εἶπεν ὁ Χεισὸς ἀνάβλεψεν, οὕθὺς ἐφωτίσηκεν. ἐπειδὴ τὸ φωτοδόπου φῶτος ἦτον ἡ
φωνὴ καὶ ὡρόσαξις, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ, δοξάζωντον Θεόν. βλέποντας ὁ λαὸς τοῦ
ἀόμματος, πῶς τὸ ἔκαμε τοιαύτλιν μεγάλλιν δύεργεσίαν ἀποδόξως ὁ κύριος, δὲν
ἀμέλησεν. ἀλλὰ ἠκολούθα τὸ δύεργέτου. καὶ ὡς Θεὸν τὸν ἐδόξαζεν. ὅστις ἦτον αἰτία
καὶ πρόφασις καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. νὰ τὸν δοξάζουσι. καὶ πρὸ τῆς χάρητος ἐφάνη ὁ
τυφλὸς καρτερικὸς καὶ ὑπομονετικός. ὁποῦ πολλοὶ τὸν ἐμπόδιζαν. λέγοντάς του νὰ
σιωπήσῃ, καὶ αὐτὸς μᾶλλον ἐφώναζε. καὶ πάλιν ἀφοῦ τλὺν δωρεὰν ἔλαβεν, ἐφάνη
σύγνωμονέστατος. καὶ δὲν ἐμίσθυσεν ἀπὸ τὸν σωτῆρα καὶ δοτῆρα τοῦ φωτὸς, καθὼς τα
κάμνουν πολλοὶ πρὸς τοὺς δύεργέτας ἀχάρειστοι. τοῦτον ἂς συζλαστωμεν καὶ ἡμεῖς
ἀδελφοὶ, νὰ φανοῦμεν καρτερικοὶ καὶ ὑπομονητικοὶ ὅταν ζητεμεν ἀπὸ τὸν δισπότιν
καμίαν χάριν. καὶ δένμας τλὺν δώσει πάραυτα· καὶ πάλιν ὕστερα ἀφ' οὗ τλὺν ἐπερι
μένωμεν ὡρὸς τὸν δύεργέτην ἀχάρειστοι. ἀλλὰ ἐὰν ἔμεσθεν καὶ ἔτσι καὶ
μὴ μείνωμεν ὡρὸς τὸν δύεργέτην ἀχάρειστοι. ἀλλὰ ἐὰν ἔμεσθεν καὶ ἔτσι καὶ
ἄποροι. δίτυλεῖς καὶ ἀπαρρήσιαστοι. ἂς τὸν προσκαλοῦμεν μὲ πόθον καὶ δίλάβειαν·
καὶ μετὰ πολλῆς καὶ θερμοτάτης πίστεως. καὶ ὅταν δὲν τυχαίνωμεν τῆς αἰτήσεως· ἂς δι
χάριν ἠ-